

⊕ RECENSIE THEATER

Theatercollectief Skagen toont de achterkamer van het Europese asielbeleid: soms uitleggerig, maar vooral beklijvend

De voorstelling speelt zich af in het commandocentrum van Frontex. — © Wendy Marijnissen

In *Gambling game* toont theatercollectief Skagen iets wat we liever niet zien: de achterkamer van het Europese asielbeleid. Het is een doorwrochte, documentaire voorstelling over het meedogenloze spelletje dat grensagentschap Frontex met mensenlevens speelt.

Floris Baeke

Dinsdag 26 maart 2024 om 03:00

GAMBLING GAME

Speelt nog op 28/3 in Geel, op 16/4 in Mechelen, op 19/4 in Waasmunster en op 30/5 in Ninove, en wordt uitgebreid hernomen in het seizoen 24/25.

★★★☆☆

“*We collect information 24/7 in real time, using surveillance airplanes and drones*”, jubelt een generische stem boven meeslepende orkestmuziek. Die Frontex-propaganda moet ons, Europeanen, geruststellen. Maar in *Gambling game* doet ze zeer verontrustend aan.

Dat komt door de waterkoude omgeving: we bevinden ons in het commandocentrum van grensagentschap Frontex. Een zonderlinge kamerplant en computers flankeren drie inspecteurs met badge rond de hals. Visueel is *Gambling game* knap. Het is net de dystopische regiekamer uit *The hunger games*, waar de spelmakers de arena monitoren en beslissen over het leven van de deelnemers.

De 16-jarige Afghaan SK, die ook al onderwerp was van Skagens smartphone-voorstelling *Sneakpeek shadow game* (https://www.standaard.be/cnt/dmf20221109_98001625), doet mee aan ‘the game’, het eufemisme dat vluchtelingen bezigen om hun oversteek te beschrijven. Navigerend langs de prikkeldraad van het beloofde continent wordt hij door blauwe uniformen beroofd, in elkaar geslagen, weggestuurd. *Zero credits left*.

Barre realiteit

“Soms is geweld een neutrale noodzakelijkheid”, klinkt het bij Clara van den Broek met ijzige precisie. Skagen toont dat wreedheid ook de geur van kantoorkoffie en maatpakken kan hebben. In naam van ‘neutrale procedures’ worden in Europa geruisloos mensonterende misdaden begaan. “Al dat sentimenteel gedoe heeft geen zin”, aldus een zakelijke Valentijn Dhaenens. Alleen operator Korneel Hamers kampt met gewetenswroeging. De meer persoonlijke besognes in *Gambling game* — Hamers walgt tot hij kotst in de plant — zijn soms heel opzichtig politiek geladen en uitleggerig, alsof we nog niet doorhadden dat het een kritiek is.

Maar vaak is *Gambling game* juist heel verfrissend, net omdat het publiek totaal niet onderschat wordt. Vooral de schijnbaar serene, droge momenten beklijven. Zo zien we, in een erg straffe scène, tolken tijdens een lange hoorzitting met Frontex-directeur Hans Leijtens. Zijn antwoorden, verpakt in juridisch jargon, zijn zo glad als zeep. Waarom is dit zo krachtig? Niet omdat het je overrompelt of je een andere wereld in katapulteert, maar omdat het de barre realiteit van de Europese migratiehypocrisie blootlegt, in al haar laconieke bureaucratische brutaliteit.

Zijn mensen op de vlucht nog mensen voor ons, vraagt Skagen. Of zijn ze alleen statistieken, dossiers, rode bolletjes op een radar? Welk alternatief is er? SK kijkt ons in de ogen. “*One day I will ask you questions. Am I human? Am I an object? Am I data?*” Er loopt een rilling over je rug. “*Can we be friends?*”

Lees ook

(https://www.standaard.be/cnt/dmf20240315_97433628)

⊕ **Nieuwe migratiedeal met Egypte: met Meloni erbij krijgt Europees migratiebeleid een erg Italiaanse stempel >**

(https://www.standaard.be/cnt/dmf20240315_97433628)

(https://www.standaard.be/cnt/dmf20240315_97433628)

(https://www.standaard.be/cnt/dmf20240228_94390260)